

POSTANOWIENIE

26 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 26 września 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. spółki akcyjnej w S.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S. spółki akcyjnej w S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 7 grudnia 2023 r., VII AGa 595/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

UZASADNIENIE

Powód S. S.A. w S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 7 grudnia 2023 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem apelacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co wynika z jednoznacznie i rażąco błędnej wykładni art. 442¹ § 2 w zw. z art. 819 § 1 w zw. z art. 118 w z art. 822 § 1 w zw. z art. 436 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 13 ust. 2 w zw.

z art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: „u.u.o.”), która dokonana została całkowicie niezgodnie z art. 442¹ § 2 k.c. oraz z dotychczasowym, jednomyślnym orzecnictwem Sądu Najwyższego i skutkowała oddaleniem apelacji powoda oraz jednoznacznie i rażąco błędnej wykładni art. 819 § 4 w zw. z art. 819 § 1 k.c. w zw. z art. 13 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 22 ust. 1 u.u.o., dokonanej całkowicie niezgodnie z art. 819 § 4 k.c. i z dotychczasowym, jednomyślnym orzecnictwem Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się powód, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia

SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, z przywołanego przez powoda orzecznictwa Sądu Najwyższego nie wynika, aby do terminu przedawnienia roszczenia regresowego ubezpieczyciela kierowanego do innego ubezpieczyciela miał zastosowanie art. 442¹ § 2 k.c., z którego brzmienia wynika jednoznacznie, że termin ten dotyczy roszczeń osoby poszkodowanej występkiem lub zbrodnią. Wszystkie powołane w skardze orzeczenia, które mają przekonywać o trafności stanowiska skarżącego, dotyczą odpowiedzialności sprawcy szkody lub ubezpieczyciela wobec poszkodowanego (roszczeń o naprawienie szkody), a nie odnoszą się do roszczeń między zakładami ubezpieczeń (roszczeń regresowych), dochodzonych na podstawie stosowanego *per analogiam* art. 441 § 2 k.c. Analiza żadnego ze wskazanych w skardze orzeczeń nie prowadzi do wniosku, że roszczenia między zakładami ubezpieczeń miałyby przedawniać się na zasadach wynikających z art. 442¹ § 2 k.c.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(D.Z.)

[ms]